

om Tillægsbevilling for Finansaaret fra 1ste April 1891 til 31ste Marts 1892. De Udgifter, som Lovforslaget omfatter, andrage et Beløb af omtrent 13,400,000 Kr., hvoraf omtrent 9,400,000 Kr. ere, hvad vi pleje at kalde Genbevillinger, saaledes at de andre Udgifter, hvortil der søges Bevilling, ikke løbe op til mere end omtrent 4 Millioner Kroner.

Jeg skal dernæst fremsætte for det ærede Ting et Forslag til Lov, som gaar ud paa at forhøje den Hans Kongelige Højhed Prins Waldemar tillagte Apanage fra 24,000 Kr. til 50,000 Kr. Jeg skal i den Anledning iudsætte mig til den Bemærkning, at der ikke er blevet tillagt Hans Kongelige Højhed nogen Apanageforhøjelse, siden han er bleven Familieforsørger. Dernæst gaar Lovforslaget ud paa at fastsætte for Hans Kongelige Højhed Prins Christian en Apanage paa 24,000 Kr. Det vil erindres, at der under 15de Marts 1880 blev fastsat en lignende Apanage for Prins Waldemar, der den Gang var i samme Alder som Prins Christian nu, og jeg skal tillade mig, at minde om, at der ved Lov af 16de April 1862 blev tillagt Prins Frederik af Danmark som Søn af Tronfølgeren en Apanage af 10,000 Rdlr., der endda regnedes tilbage, saa at den tillagdes ham fra den Dag, da han var fyldt 18 Aar, der jo er Myndighedsalderen efter Kongeloven.

Formanden (Høgsbro): Eksemplarer af de forelagte Lovforslag ville blive omdelte.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 53 ff.)

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Min: En lang Tale er jeg i Dag besvære ikke i Stand til at holde, men jeg kan ikke undlade at fremsføre nogle Ord til Anbefaling for det foreliggende Lovforslag. Jeg tør sige, at Hælden eller maaste aldrig har der foreligget den danske Rigsdag et mere grundig overvejet og mere vel forberedt Lovforslag end det, hvormed det høje Ting nu skal bestæftige sig. Vrede Medlemmer

ville jo af Indledningen til Motiverne til Lovforslaget have set, hvorledes Forberedelsen af denne Sag gaar langt tilbage i Tiden. Den har jo været Genstand først for Behandling af en særlig dansk Kommissions, og da denne, der havde arbejdet væsentlig paa Grundlag af et af afdøde Gehejmerraad Scheel udarbejdet Lovforslag, havde endt sine Arbejder, blev Sagen gjort til Genstand for Samvirken mellem de tre standinaviske Riger. Jeg kan sige til, at dette Arbejde udstrækker sig over en lang Tid, og ikke blot dette, men i den Tid, i hvilken man har bestæftiget sig med Søloven, har der været ikke ganske korte Perioder, hvor Kommissionsmedlemmerne saa at sige udelukkende have ofret sig for dette Arbejde. Det gælder navnlig om det Arbejde, der er anvendt paa Sagen fra den standinaviske Kommissions Side, at der som sagt har været lange Tider, hvor flere af Kommissionens Medlemmer have bestæftiget sig med denne Sag som deres Hovedopgave. Og efter at Sagen paa denne Maade foreløbig var bragt til Ende i 1887, har der jo fundet yderligere Prøvelser og Overvejelser Sted, dels for saa vidt forskellige Selskabsforeninger, Handelskamre og deslige have udtalt sig om den og afgivet deres Betænkninger og Erklæringer, og dels for saa vidt det svenske Lovforslag, der i alt væsentligt stemte med det danske og norske, har været forelagt til Erklæring af Kommerceamtet og af den svenske Højesteret. Jeg tror, som jeg oftere har sagt, at den Slags Overvejelser, der saaledes blive Løb til Del gennem en Samvirken af Mænd fra forskellige Lande, i mere end en Henseende ere til stort Gavn for selve Sagerne. Det er med Kette blevet fremhævet i det andet Ting, at det Lovforslag, som foreligger, vistnok maa siges at udmærke sig ved en klar, bestemt og tydelig Affattelse. Man har jo oftere i dette Ting antet over det saakaldte Rancellisprog, som fandtes i forskellige Udsærdigelses og da ogsaa af og til i Lovforslag og Love, men jeg tror, at enhver vil erkende, at der ikke kan være Tale om noget saadant i Sølovsforslaget. Det er helt naturligt, at naar Mænd fra forskellige Lande skulle søge at komme overens om et fælles Lovarbejde, bliver man nødt til ganske anderledes at have sin Opmærksomhed henvendt, ikke blot paa det reelle Indhold, men ogsaa paa Formen, paa Affattelsen. Man bliver nødt til at gennemgaa, overveje og prøve de enkelte Sætninger, ja, de enkelte Ord. Dertil kommer, at det maa siges, at man saa vel i Norge som særlig i Sverige fra gammel Tid af lægger